

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4Tos/17/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116010453
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 07. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Zeleňáková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8116010453.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martiny Zeleňakovej a sudcov JUDr. Mariána Sninského a JUDr. Petra Tobiaša na neverejnom zasadnutí konanom 04.07.2016 v trestnej veci odsúdeného G. O. pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák., o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Prešov sp. zn. 5PP/24/2016 zo dňa 27.04.2016, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. z a m i e t a sťažnosť odsúdeného G. O..

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením prvostupňový súd podľa § 66 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. zamietol žiadosť odsúdeného G. O. o podmienčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody v trvaní 56 mesiacov uloženého mu rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/100/2012 zo dňa 26.10.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 26.10.2012 a v trvaní 14 mesiacov uloženého mu trestným rozkazom Okresného súdu Prešov sp. zn. 41T/74/2010 zo dňa 28.06.2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 03.08.2010, v spojení s uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. 41T/74/2010 zo dňa 28.11.2014, právoplatným dňa 28.11.2014 o neosvedčení sa v skúšobnej dobe.

Proti tomuto uzneseniu podal ihneď po jeho vyhlásení a poučení o opravnom prostriedku, priamo do zápisnice o verejnom zasadnutí, odsúdený sťažnosť, ktorú neskôr aj písomne odôvodnil. V dôvodoch sťažnosti uviedol, že okresný súd pri rozhodovaní nebral ohľad na jeho hodnotenie z výkonu trestu odňatia slobody, či na jeho rodinné a pracovné zázemie a prihliadal len na jeho minulosť, pričom konajúci sudca okresného súdu bol zaujatý a došlo ku konfliktu záujmov, lebo ho v trestnej veci Okresného súdu Prešov vedenej pod sp. zn. 5T/100/2012 odsúdil. Sťažovateľ dodal, že okamžite po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody má zabezpečené miesto v rodinnej firme O. L. s.r.o., ktorú zdedil spolu s bratom po otcovi alebo vo firme T.-U. s.r.o., ktorá prevádzkuje P. L., kde pracoval počas výkonu trestu. Pripojil i potvrdenie, z ktorého vyplýva, že firma T.-U., s.r.o, P. L., P.H. je ochotná menovaného po prepustení z výkonu trestu prijať do pracovného pomeru. Sťažovateľ dodal, že preukázal polepšenie a v budúcnosti chce viesť riadny život, považuje sa za dobrého človeka a zo svojej minulosti sa poučil. Vyslovil názor, že v prípade výkonu celého trestu odňatia slobody nebudú také ideálne možnosti ako sú v súčasnosti, aby sa mohol riadne začleniť do spoločnosti a bude musieť rozšíriť rady prešovských bezdomovcov.

Na základe podanej sťažnosti preskúmal krajský súd v zmysle ustanovenia § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie predchádzajúce tomuto výroku napadnutého uznesenia a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Z obsahu predloženého spisu vyplýva, že odsúdený G. O. v súčasnosti vykonáva dva nariadené tresty odňatia slobody, a to vo výmere 56 mesiacov uložený mu rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/100/2012 zo dňa 26.10.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 26.10.2012, a ktorým bol uznaný

vinným zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. a trest odňatia slobody vo výmere 14 mesiacov uložený mu za spáchanie prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/ Tr. zák. trestným rozkazom Okresného súdu Prešov sp. zn. 41T/74/2010 zo dňa 28.06.2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 03.08.2010, a pri ktorom k nariadeniu výkonu trestu došlo na podklade uznesenia Okresného súdu Prešov sp. zn. 41T/74/2010 zo dňa 28.11.2014, ktorým bolo rozhodnuté o jeho neosvedčení sa v skúšobnej dobe. Uvedené tresty vykonáva v ústave s minimálnym stupňom stráženia.

Keďže odsúdený vykonáva trest odňatia slobody pre prečin a pre zločin, je potrebné skúmať, či sú v danom prípade splnené formálne a materiálne podmienky, ktoré pre možnosť podmiennečného prepustenia odsúdenej osoby stanovuje ust. § 66 ods. 1 písm. a/, písm. b/ Tr. zák.

Podľa § 66 ods. 1 Tr. zák. súd môže odsúdeného podmiennečne prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a

a)

ak ide o osobu odsúdenú za prečin po výkone polovice uloženého nepodmiennečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmiennečného trestu odňatia slobody,

b)

ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmiennečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmiennečného trestu odňatia slobody.

Krajský súd teda v prvom rade zisťoval, či u odsúdeného sú splnené formálne podmienky, ktoré Trestný zákon pre možnosť podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody vyžaduje, a to uplynutie minimálnej doby trvania výkonu trestu odňatia slobody ustanovenej Trestným zákonom, čo v danom prípade znamená výkon polovice 14 mesačného trestu odňatia slobody za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/ Tr. zák. t.j. 7 mesiacov a výkon dvoch tretín nepodmiennečného trestu odňatia slobody vo výmere 4 rokov a 8 mesiacov za zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. t.j. 37 mesiacov a 10 dní, čo spolu znamená, že odsúdený musel pre splnenie formálnych podmienok pre prepustenie z výkonu trestov odňatia slobody vykonať najmenej 44 mesiacov a 10 dní. Nakoľko odsúdený vykonáva predmetné nepodmiennečné tresty odňatia slobody od 12.07.2012 (so započítaním väzby), formálne podmienky pre podmiennečné prepustenie z výkonu uložených nepodmiennečných trestov odňatia slobody boli splnené uplynutím dňa 22.03.2016.

Vykonanie formálnych podmienok, teda zákonom stanovenej časti uloženého trestu však pre podmiennečné prepustenie odsúdeného samo osebe nepostačuje.

Z vyššie citovaného ustanovenia zákona totiž vyplýva, že pre to, aby odsúdený mohol byť podmiennečne prepustený z výkonu nepodmiennečného trestu odňatia slobody sa vyžaduje aj splnenie ďalších, teda materiálnych podmienok, a to preukázanie polepšenia odsúdeného, pričom vykonané dokazovanie musí jednoznačne viesť k pozitívnemu záveru, že odsúdený sa svojím správaním a plnením povinností skutočne polepšil, čo znamená, že už doterajší výkon trestu bol postačujúci pre naplnenie účelu trestu, ktorým je najmä prevýchova odsúdeného tak, aby viedol riadny život a jeho ďalší výkon preto už nie je potrebný. Pokiaľ teda súd, na základe vykonaného dokazovania, nedospeje k bezpečnému záveru, že odsúdený sa polepšil do takej miery, že je možné od neho dôvodne očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, nemôže odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody podmiennečne prepustiť. Taktiež dobré správanie odsúdeného v dôsledku motivácie podmiennečným prepustením z výkonu trestu odňatia slobody nie je prejavom, že sa odsúdený polepšil, pretože v prípade jeho prepustenia, teda po odpadnutí motivácie dobrého správania, niet záruky, že odsúdený povedie riadny život. K splneniu materiálnych podmienok pre podmiennečné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, podľa názoru krajského súdu, teda dôjde až vtedy, keď odsúdený sa vo výkone trestu odňatia slobody dobre správa, pretože si uvedomuje nesprávnosť svojho doterajšieho konania spočívajúceho v páchaní trestnej činnosti, je odhodlaný viacej takto nekonať. Len pasívne prispôsobenie sa podmienkam výkonu trestu odňatia slobody pre podmiennečné prepustenie z výkonu takéhoto trestu zjavne stačiť nebude.

Vychádzajúc z vyššie uvedených zákonných ustanovení a vykonaného dokazovania, aj krajský súd dospel k záveru, že aj keď formálne podmienky pre podmiennečné prepustenie z výkonu trestu

odňatia slobody boli splnené, vykonané dokazovanie nevedlo k dostatočne odôvodnenému záveru, že odsúdený sa už doterajším výkonom trestu polepšil, a preto jeho ďalší výkon nie je potrebný.

Z tohto hľadiska je s prihliadnutím na sťažnostné námietky odsúdeného namieste poukázať na nasledujúce.

V prvom rade skutočnosť, že konajúci predseda senátu sa zúčastnil na rozhodovaní súdu prvého stupňa aj v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 5T/100/2012 nie je dôvodom pre jeho vylúčenie z vykonávania úkonov vo vykonávacom konaní, ktoré sa týka uvedenej trestnej veci. Dôvody, pre ktoré trestný poriadok vylučuje sudcu z vykonávania úkonov v trestnom konaní ustanovuje § 31 Tr. por., pričom krajský súd nezistil, že by v predmetnej veci bol prítomný niektorý z tam uvedených dôvodov, pre ktorý by vznikli pochybnosti o nezaujatosti predsedu senátu súdu prvého stupňa, alebo ktoré by ho z vykonávania úkonom trestného konania v prejednávanej veci vylučovali.

To, ako sa odsúdený vo výkone trestu správal a ako si svoje povinnosti plnil vyplýva zo správy ústavu na výkon trestu, kde odsúdený trest vykonáva, na obsah ktorej v odôvodnení napadnutého uznesenia súd prvého stupňa detailne poukázal.

Krajský súd konštatuje, že preradenie odsúdeného zo stredného stupňa stráženia do výkonu trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, absencia negatívneho hodnotenia odsúdeného z jeho zaradenia na pracovné pozície v mieste výkonu trestu, kladné hodnotenie pracovnej morálky, absencia výhrad ústavu voči správaniu sa odsúdeného, udržiavanie kontaktu odsúdeného so svojou rodinou, umiestnenie do otvoreného oddelenia a udelenie troch disciplinárnych odmien /v jednom prípade povolenie balíka a v dvoch prípadoch udelenie pochvaly/ nasvedčuje tomu, že odsúdený si plní svoje základné povinnosti odsúdeného uvedené v § 39 ods. 1 zákona č. 475/2005 Z.z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov.

Vzhľadom na ďalšiu časť hodnotenia ústavu na výkon trestu a zistené skutočnosti, ktoré sa týkajú osoby odsúdeného G. O. však možno usudzovať, že správanie sa odsúdeného počas doterajšieho výkonu trestu a plnenie si jeho povinností je skôr prispôbením sa podmienkam výkonu trestu odňatia slobody, než skutočným prejavom polepšenia. Tomu nasvedčuje aj skutočnosť, že napriek tomu, že vo výkone trestu odňatia slobody bol viac ako 4 roky, za celú túto dobu mu boli udelené len 3 disciplinárne odmeny. Zo správy ústavu na výkon trestu pritom plynie skutočnosť, že resocializačná prognóza odsúdeného sa javí ako menej priaznivá a riziko sociálneho zlyhania do budúcnosti je stredné.

V súvislosti s osobou odsúdeného je potrebné poukázať aj na odpis registra trestov, v ktorom má od roku 1998 doposiaľ celkom 11 záznamov, aj keď 2 z nich sú odsúdenia súdmi v Českej republike.

Z odpisu registra trestov ďalej plynie, že dňa 22.03.2006 bol odsúdený podmiennečne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu vo výmere 10 mesiacov so zaradením do prvej nápravno-výchovnej skupiny bol uložený rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 2T/27/1998 zo dňa 18.02.1999. Podmiennečné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody je vyjadrením presvedčenia, že odsúdený povedie v budúcnosti riadny život bez časového obmedzenia, teda nie len počas plynutia skúšobnej doby. Preto, aj keď sa odsúdený G. O. v uloženej jednoročnej skúšobnej dobe osvedčil dňa 25.04.2008, skrátený výkon uloženého trestu odňatia slobody nevedol odsúdeného G. O. k riadnemu životu, pretože v následnom období opätovne spáchal trestnú činnosť, za čo bol spolu 9 krát odsúdený.

Závažnou je pritom skutočnosť, že pre rovnaký prečin, teda prečin krádeže podľa § 212 Tr. zák. G. O. už bol v minulosti opakovane odsúdený. Trestným rozkazom Okresného súdu Prešov sp. zn. 0T/21/2010 zo dňa 08.06.2010 bol odsúdený za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f) Tr. zák., za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 roka s podmiennečným odkladom výkonu trestu na skúšobnú dobu na 2 roky a 6 mesiacov, ktorý však bol zrušený v súvislosti s odsúdením trestným rozkazom Okresného súdu Prešov sp. zn. 41T/74/2010 zo dňa 28.06.2010 a uložením súhrnného trestu odňatia slobody vo výmere 1 roka a 2 mesiacov s podmiennečným odkladom výkonu trestu na skúšobnú dobu na 2 roky a 6 mesiacov. Odsúdený sa však v tejto skúšobnej dobe neosvedčil a tak výkon trestu odňatia slobody bol nariadený 28.11.2014 so zaradením do ústavu so stredným stupňom stráženia, ktorý mu bol následne 25.03.2015 zmenený na výkon trestu v ústave s minimálnym stupňom stráženia.

Napriek týmto odsúdeniam však odsúdený znova spáchal obdobný prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/, ods. 3 písm. b/ Tr. zák., pričom za špeciálnu recidívu tejto majetkovej trestnej činnosti mu bol trestným rozkazom Okresného súdu Prešov sp. zn. 0T/7/2011 zo dňa 24.03.2011 uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov so zaradením do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, ktorý vykonal dňa 22.11.2011, a ktorý trest mu nebol zvýšený uložením súhrnného trestu napriek tomu, že trestným rozkazom Okresného súdu Prešov sp. zn. 4T/60/2011 zo dňa 17.06.2011 bol odsúdený pre spáchanie obdobného prečinu.

Ani takéto rozhodnutia nevedli k tomu, aby odsúdený G. O. prestal páchať trestnú činnosť a začal viesť riadny život, pretože následne spáchal zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák., za čo mu bol rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/100/2012 zo dňa 26.10.2012 uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov a 8 mesiacov so zaradením do ústavu so stredným stupňom stráženia, ktorý od 25.03.2015 aktuálne vykonáva v ústave s minimálnym stupňom stráženia a okrem toho spáchal znova prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/, ods. 3 písm. b/ Tr. zák., no od uloženia súhrnného trestu bolo rozsudkom Okresného súdu Košice I. sp. zn. 3T/32/2013 zo dňa 18.09.2013 upustené. Tieto okolnosti potom naznačujú, že odsúdený má ľahostajný prístup k dodržiavaniu všeobecne záväzných a všeobecne akceptovaných pravidiel správania sa, nie je ochotný sa poučiť z predchádzajúcich odsúdení, výkonov trestu odňatia slobody a hrozby výkonu trestu odňatia slobody, čo nasvedčuje zvýšenému riziku, že v prípade prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, sa trestnej činnosti opätovne dopustí.

Napriek pôsobeniu ako to už bolo vyššie naznačené miernych prostriedkov Trestného zákona / podmienčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, preradenie do ústavu s miernejším stupňom stráženia, upustenie od uloženia súhrnného trestu/ a opakovanému výkonu uložených trestov odňatia slobody sa teda nenaplnili očakávania, ktoré boli na odsúdeného opakovane kladené, a ktorých podstata spočívala v tom, aby prestal páchať ďalšiu trestnú činnosť, a tak nie je zrejmé, na základe čoho by bolo možné očakávať, že by v súčasnosti, už po čiastočnom výkone trestov odňatia slobody uložených za spáchanie prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/ Tr. zák. a zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák., odsúdený G. O. v budúcnosti viedol riadny život. Nič na tom nemení ani odsúdeným prezentovaná ochota sa zamestnať. Pokiaľ odsúdený udáva, že podmienky na jeho zamestnanie po výkone celého uloženého trestu odňatia slobody nemusia byť také ideálne ako v súčasnosti, nie je zrejmé z akého dôvodu by sa tak malo stať, pretože sám uviedol, že sa môže zamestnať v rodinnej firme svojho nebohého otca. Okrem toho z potvrdenia firmy T.-U., s.r.o. P. L., P.H., v ktorej mal počas výkonu trestu odňatia slobody pracovať, vyplýva ochota tejto firmy menovaného po prepustení z výkonu trestu prijať do pracovného pomeru.

Aj keď súd prvého stupňa vo výroku napadnutého uznesenia opomenul použiť aj ust. § 66 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., ktoré súvisí s podmienčným prepustením z výkonu trestu odňatia slobody vo výmere 14 mesiacov uloženého mu za spáchanie prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/ Tr. zák. trestným rozkazom Okresného súdu Prešov sp. zn. 41T/74/2010 zo dňa 28.06.2010, vzhľadom na to, že formálne podmienky pre podmienčné prepustenie boli určené správne, nepovažoval krajský súd za potrebné len z tohto dôvodu napadnuté rozhodnutie meniť.

Na základe vyššie uvedených dôvodov potom krajský súd rozhodol tak, že sťažnosť odsúdeného postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku ako nedôvodnú zamietol.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.